

"העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהל: תל אביב, רחוב גורדון 3, מ.ל. 03-232262/3/4. תאריך: 136 • מען מכרזים: "עולמפרם" • העורך הראשי: אורי אבנרי • ראש המערכת: יופי ינאי • עורכת-כתיב: יופי שנון • עורכת כיתוב: לילית כוארון • צימקי מערכת: ציון צפריר וענת סרגוסטי • ראש המינהל: אברהם סיטמן • מחזקת המודעות: רפי זכרוני • המו"ל: "העולם הזה" בע"מ • מודפס ב"הרפוס החדש" בע"מ, תל-אביב, רחוב כץ-אביגדור • הפצה: גר"ל בע"מ • גזופות: צינקוגרפיה, כספי" בע"מ.

קאן קרי

פנינו קיבל נחי, שלא נראה מופתע כלל ממסיבת יוסההולדת שהכינו לו ככיכול. הוא פשוט תיכנן אותה מראש.

כולם היו שם

למקום התחילו להגיע ידידי, שאותם צילמנו בעשר המסיבות האחרונות בשבוע

הכל מקנאים בתחייה אדר, האחרית — בין השאר — על מדור מסיבת-השבוע. מה יוכל להיות נעים יותר מאשר לבקר, בתוקף התפקיד, בנשפים ובמסיבות? הרי הדבר הופך את החיים לחגיגה אחת גדולה. מי שמסקר את המתרחש בשטחים המודרניים, מסתכן במטריאבנים מידי מפגינים או במכת-אלה מידי חייל. מי שמסקר את המתרחש ביה"המישפט, עלול לריב עם פושעים מועדים. מי שמסקר את המתרחש בכנסת נאלץ לשוחח עם פוליטיקאים, שרבים מהם הם אגורמאניאקים משעממים. אך לסקר מסיבות, לאכול, לשתות, לר-קוד — האם אין זה נשמע כמו חלום? השבוע ביקשה תחייה אדר לשפוך את ליבה ולתאר את היסורים הנוראים העוברים עליה.

הנה דבריה:
ההזמנות למסיבות, לקבלות-פנים ולפ-תיחת מיסעדות מגיעות אלי בתדירות של שלוש הזמנות לערב. יש ימים עמוסים באירועים, ויש ימים שקטים באופן מדיאג. ביום החמישי שעבר, אחרי שקיבלתי שלוש הזמנות שונות, הלכתי עם הצלמת ענת סרגוסטי לאירוע הראשון. זה היה במלון בתל-אביב, שם עמד להתקיים ערב עם להקה של זמרים יווניים. כאשר נכנסנו ללובי של המלון, קיבל את פני מפיץ המשקה פינה קולדה ואמר לי בשימחה: "אני שמח שבאת למסיבת-החנוכה שלנו!"

הסברתי לו כי בעצם באתי לערב היווני, ואז הוא הודיע לי כי קודם כל עלי לטעום מן המשקאות במסיבה שלו, ואחר כך אוכל ללכת אל היוונים, שהיו באולם אחר באותו המלון. ענת ואני נכנסנו למסיבת-החנוכה ואיציק פרושינובסקי, מפיץ המשקה הלבן, הגיש לי כוס מלאה בפינה קולדה. איני רגילה לשתות בעת העבודה, ודחייתי את המשקה בנימוס. מייד הגיש לי איציק משקה אדום בטעם תות-שדה ואמר לי: "תעזי להגיד לי שזה רע!" אמרתי לו: "זה רע, אני לא יכולה לשתות."

איציק גילה במקום את מלכת-המים של העולם הזה, שלי ברלינסקי, שבאה עם הוריה, וביקש שנצלם אותו בחברתה. ענת צילמה, ביקשנו סליחה והלכנו לאולם ה-סמוך של היוונים. שם הוגשה לנו ארוחת-ערב על טהרת המאכלים היווניים. האירוע שהוזמנו אליו בשעה 8 בערב הוקדש לארוחה של שעתיים, ורק אחריה התחילה הופעה של היוונים. ענת ואני אכלנו, הבטנו סביבנו כדי לבדוק את מי אפשר לצלם, וציפינו להופעה.

בשעה 10 התחילה ההופעה ולהקת ה-גברים, שנראו חתיכים כולם, פצחה בשי-רים בשפה היוונית. שלא היו מובנים לנו, ציפינו בנימוס והקשבנו לתוכנית, שלא שובבה את נפשנו. בחצות נסתיימה התוכנית, וענת ואני מיהרנו לקפה אפרופו בתל-אביב. נמסר לנו שמכינים שם בסיבת-הפתעה לבעל המקום, נחי לאור. באנו למיסעדה ואת

לום שעוד לא צילמנו אותם בזמן האחרון. והיה לנו קשה מאד למצוא. בדרך כלל באים לכל המסיבות אותם האנשים, וכל החוכמות כבר סופרו מזמן. בעלי הגיע למקום כדי לאסוף אותי, ומוסיקת הדיסקו עוררה אותו לרקוד. בשלב זה הייתי עייפה ביותר ושבעה מן האירוע הקודם. הכריכים שהוגשו במקום השאירו אותי ואת ענת אדישות.

"את בטח מבלה שיגעון, כל הזמן במסיבות ואירועים!" אמרה לי הדוגמנית רותי ירון, שרקדה במרץ רב.

המרץ שלי כבר מזמן נעלם, אך חיכיתי שבעלי יסיים את הריקוד, כדי שנוכל ללכת. היום השישי הגיע, ואת שרשרת המסיבות התחלנו ביתר-מלון בתל-אביב, אצל אמנים של תוכנית-הילדים שירוויזיון.

"זאת הולכת להיות מסיבת השבוע?" נשאלתי, כמו תמיד, עליידי המארגנים. "אני עדיין לא יודעת, נראה מה יהיה," השבתי את תשובתי הרגילה.

מוטי גילעדי, שאותו ראיתי כשהוא מספר בדיחות במסיבת-חנוכה של פינה קולדה, סיפר במסיבה הזו שוב את אותן הבדיחות. הוגש לי מגש של סופגניות, ואני הרגשתי שאם אראה עוד סופגניה אחת בחג הזה, אתחיל לצעוק.

אחרי מסיבה זו הלכנו, ענת ואני, למסר בה בבייתה של הזמרת מירי אלוני, המת-גוררת עם ידידה ג'סי נהיסי ברמת-גן. "חמש שנים של סאדו-מאזוכים לג'סי ולי," הסבירה לי מירי את סיבת החגיגה. ג'סי התעקש לשיר את השיר היחיד שהיא יודעת באנגלית, ואני כבר הראיתי סימנים של חוסר-סבלנות. "זו תהיה מסיבת השבוע?" שאלה אותי מפיקת-הרדיו רחל הרמתי.

"אני לא יודעת עדיין," אמרתי לה.

קודם לכן במסיבת אנשי השירוויזיון. בינתיים הורה השוען כי השעה היא 2 אחרי הצות, ואני גררתי את ענת למסיבה השלישית שאליה הוזמנתי. הלכנו לרחוב סוקולוב בתל-אביב, לביתו של הבמאי איתן גרין, שסיים את צילום סרטו לנה, והוא שילב ביחד מסיבת-סיום ומסיבת-חנוכה. כבר על המדרגות שאל אותי הבמאי אבי כהן: "זו תהיה מסיבת השבוע?" נתתי לו את התשובה הרגילה שלי, ונכנסתי למסיבה. שם פגשתי כמה אנשים שראיתי קודם לכן אצל השירוויזיון ואצל מירי אלוני, וכמובן את כל במאי-הקולנוע הי-צעירים.

"אם פעם תכתבי ספר ותספרי בו איך את עושה את המדור מסיבת-השבוע, אני

איתן גרין ופירה קנר, סופגניות ופינה קולדה

קונה אצלך את הזכויות לסרט! זה צריך להיות מרתק!" אמר לי אבי כהן.

פנים מוכרות בחושך

כאן רקרו כולם בחשיכה, אך לא-טלסט זיהיתי את רוב האנשים שראיתי במסיבות לפני שבוע. ענת השתדלה לצלם את מי שלא צילמנו מזמן, והם היו מעטים מאוד. בשעה 3 לפנות-בוקר החלטתי ללכת הביתה, לא להסתכל בסופגניות ובאנשי-בהמה. הודעתי לכל השואלים, והם היו רבים, שעדיין לא ברור לי אם זו תהיה מסיבת השבוע.

בכיסוי היו הזמנות לשמונה מסיבות גור-ספות, שתיערכנה ביום השישי הבא. **עד כאן דבריה של תחייה אדר.** מדוע היא נאלצת לסבול? מדוע מסקר העולם הזה אירועים אלה?

יש על כך כמה תשובות. התשובה העיתונאית הפשוטה היא שזה מעניין אנשים רבים, בני שני המינים, וזהי תופעה כלל-עולמית. רוצים לראות איך מבלים אנשים המוכרים לציבור — פוליטיקאים, אמנים, אנשי-שדור ועוד. יש תשובה מערכתית נוספת: זה דרוש כדי ליצור בעיתון איוון כלשהו בין סיקור האירועים המדכאים ובין חומר קל ועליו יותר. פשוט אי-אפשר לבלוע 70 עמודים המוקדשים ברובם לבשורות-איוב: איני פלציה, מהומות, מעילות, מעשיר-צח. העין רוצה לנוח על תמונה של צעירה יפה, אנשים שמחים.

שלישית: זהו חלק מן ההווי של המדי-נה, ואותו יש לתאר, דעתך על שיכבה חברתית זו יכולה להיות כאשר תהיה — קודם כל צריכים לדעת. שיכבה זו משפיעה על החברה הישראלית, על מושגיה ומיני-הגיה, סיגנונה וערכיה. לא רק אצלנו, אלא בכל העולם. וכך צריכה תחייה אדר להמשיך ולסבול.

פרושינובסקי עם מלכת-המים ואמה שלוש הזמנות לערב

מירי אלוני וג'סי נהיסי חמיש שנים של סאדו-מאזוכים

ביקשתי מענת לצלם את מירי וג'סי, והס-תלקנו מן המקום, שהיה מלא באנשים בלתי-מוכרים לי, מלבד אחדים שפגשתי

מירי אלוני